

Aponogeton cf. AW

Aqua-Webin virallinen verkkolehti ▪ nro 2/2008

- Tapahtumareportaasiekstra!
- Matkareportaasi:
Merivesiharrastajan Tukholma
- Taistelukalojen ruokinta
pikkupoikasesta vanhukseen
- Kapteeni koukkunokka

Sisällysluettelo 2/2008

Kapteeni koukkunokka	3
<i>Echinodorus</i> 'Red Diamond' – Vesimiekkalajike 'Red Diamond'	7
Vuotuinen HAS:in suurhuutokauppa	9
FISU 2008 Helsingissä 26.–27.4.	13
Pet Expo 2008	16
Akvaarion sisustuskilpailu	22
Piikkisilmien päiväkirja	26
<i>Kirjanurkkaus:</i> Markku Varjo: Akvaariokalat	28
Taistelukalan ruokinta pikkupoikasesta vanhukseen	29
Merivesiharrastajan Tukholma	34
<i>Pakina:</i> Nyrkkeilysäkkejä ja vihellyssensoreita	38

Aponogeton cf. AW -toimitus:

Tämän lehden täysin palkattomina
orjina toimivat:

Päätoimittaja: Anna Rikkinen

Toimitus: Anna Rikkinen
Sanna Vihavainen
Sari Mäki-Penttilä
Alix Antell
Elsi Kauppinen
Marja Borchert
Sanna Siitonen
Katja Nieminen

**Ulkoasu
ja taitto:** Alix Antell

Kannen kuva: Sanna Vihavainen

Lehti ilmestyy noin neljä kertaa vuodessa.
Aponogeton cf. AW ei vastaa yhtään mis-
tään millään lailla.

Lehdessä ei ole, eikä tule olemaan kysy-
mys-vastauspalstaa. Jos jokin asia jäi mie-
tityttämään, ota yhteyttä sähköpostitse
osoitteeseen aponogeton@aqua-web.org
tai kysy avoimesti foorumiilla.

Kesälaidun kutsuu

*Kesän korvilla on hyvä pysähtyä ja kurkata taak-
sepäin vuotta 2008. Vuosi on ollut tähän men-
nessä akvaristeille hieno, etenkin upean FISU-
luentotapahtuman vuoksi! Alkuvuonna on toki
tapahtunut muutakin mukavaa, kuten Helsingin
Akvaarioseuran suurhuutokauppa ja PetExpo-
messut allassisustuskilpailuihin ja taisteluka-
lanäyttelyineen. Jälkimmäiseen palaamme vas-
ta syksyllä isomman artikkelin muodossa.*

*Kevät on kasvun, kukoistuksen ja lisääntymisen
aikaa. Sään lämmitessä akvaristitkin siirtyvät
ulkoilmaan lomailemaan ja lorvailemaan. Kesä
on mitä parhaina aikaa pakata kimpsut, kamp-
sut ja perhe autoon ja hurauttaa matkailemaan
ympäri Suomea – akvaariokauppoihin tietysti.
Mikään ei estä matkustamaan kauemmas, tar-
jonta akvaariomarkkinoilla on aivan erilainen
esimerkiksi länsinaapurissamme Ruotsissa. Mi-
käs sen parempi tapa kuluttaa lomarahat kuin
akvaarioharrastus! Tässä numerossa nähdään
paitsi menneiden tapahtumien tunnelmia, tu-
tustutaan myös mielenkiintoiseen puolinokka-
kalaan, upeaan vesimiekkalajiin sekä vihdoinkin
odotetuimpaan suomalaiseen akvaariokirjaan,
Markku Varjon Akvaariokalat.*

*Myös Aponogetonin toimitus kirmaa kesälaitu-
melle ja palaa takaisin näppäimistön ääreen syys-
kuussa. Toivotamme kaikille rentoa ja rauhallista
kesää, sekä antoisia hetkiä altaidenne parissa.*

Anna

Kapteeni koukkunokka

• Teksti ja kuvat: Anna Rikkinen

Akvaariokaupassa huomio kiinnittyy myyntialtaan pintakasvien seassa lymyävään "haukeen", mikä kumma altaassa ui? Pitkänomainen pää, virtaviivainen muoto, suurehko suu ja tarkat silmät, jokin trooppinen petohauki ehkä... Tai sitten puolinokkiin kuuluva koukkunokkakala, hieman harvinaisempi synnyttävä laji.

Terveen koukkunokan kyljissä ja silmissä on upea sininen hohde. Kuvassa naaras.

Koukkunokkakala on kaikin puolin täydellinen kala vaikkapa aloittelijalle. Se lisääntyy verraten helposti mutta naaras synnyttää vain kymmenisen poikasta kerrallaan. Vesiarvoiltaan se menee suomalaiseen hanaveteen (pH 6,5-7,5, dH 5-12 ja lämpötila 24-26 astetta), soveltuu

hieman yli sadan litran akvaarioon, syö mitä tahansa kelluvaa tai hitaasti uppoavaa ruokaa ja kärhämöi vain lajitovereidensä kesken. Koukkunokkakala on siis helppo pidettävä, kunhan niitä ensin saa käsiinsä.

Ruoaksi kelpaa lähes mikä tahansa. Tällä kertaa päivälisen virkaa toimittaa pieni ampiainen.

Itselläni kävi melkoinen onni ja sain lyhyen etsinnän jälkeen käsiini kahdentoista yksilön lisääntyvän parven toiselta harrastajalta. Kalat kotiutuivat nopeasti ja ensimmäisen poikasen löysin altaasta alle kahden vuorokauden päästä. Hämmästyttävintä poikasessa oli sen koko, lähes vastasyntyneenäkin se oli kaksi- viikkoisia mollinpoikasia suurempi. Poikaset syntyvät siis jopa 13 mm (TL) mittaisina ja pysyvät lähes tuplaamaan mittansa kymmenessä vuorokaudessa. Ei ihme, sillä vanhemmat ovat suurisuisia (aikuinen koukkunokkanaaras kykenee nielaisemaan katkarapupelletin) ja nopeita saalistajia.

Allasvaatimuksiltaan koukkunokkakalat eivät ole kummoisia, naaraat leluttelevat päivänsä pinnan tuntumassa koiraiden kisaillessa avovedessä. Markku Varjon mukaan 128 l on minimi parvelle, itse pitäisin 80-100 cm allasta sopivana isommallekin (10-15 yksilöä) joukolle. Kalan evien muodosta ja kiinnittymistavasta (vrt. esim lentokalaan) sekä kalan nopeudesta

Koukkunokkakalan vatsaa suurempi on vain sen suu. Kuvassa naaras.

kuva: ruokailukuvat teksti: Koukkunokkien ruokinta ei ole kovin haastavaa puuhaa. Näille ahmateille sanat "kohtuullinen" tai "liian suuri syötäväksi" eivät ole tuttuja. Kuvassa kyytiä saa puoliksi sulanut pakastemysisklöntti.

ja pinnan tuntumassa oleilusta päätellen koukkunokkien paikka on hyvin peitetyssä akvaariossa. Hätäntyessään kala hyppää suurella voimalla ja korkealle. Myös kohtalainen-runsas pintakasvillisuus on näille mieleen, varsinkin jos pikkuisia koukkunokkia mielii kasvattaa aikuisten seurassa.

Koska koiraat ovat toisiaan kohtaan aika äkkipikaisia, olisi kaloja hyvä pitää parvissa joissa koiraita on naarasiin nähden selkeästi vähemmän. Oma kokoonpanoni, kaksi naarasta per koiras, vaikuttaa melko sopivalta kunhan koiraille on tilaa pörhistellä ja tarvittaessa pae-ta. Koiraiden keskenäiset mittelöt ovat lyhyitä mutta kiivaita, kuin pieniä tanssiesityksiä. Kalat kiertävät toisiaan tiiviissä kehässä eviän levitellen ja lelutellen kuin perhoset. Voittaja saa naaran ja häviäjä ajetaan sinne missä pippuri kasvaa, tai ainakin puolen metrin päähän. Koiraiden keskinäinen hierarkia on helppo erottaa paitsi käytöksestä, myös ulkonäöstä.

Alle kahden vuorokauden ikäinen poikainen piilottelee pinnan tuntumassa.

Dominoivan koiraan evien ja naaman väritys on räikeän puna-musta, kylkien ja silmien lisäksi myös alaleuan musta koukku on päästään hohtavan sininen.

Nuori ja alempiarvoinen koiras on väretykseltään hillitympi, mutta sen alaleuan musta koukku on massiivinen ja evät kauniin punaiset.

KOUKKUNOKKAKALA,

Celebes halfbeak,
Nomorhamphus liemi

Koko: 8-9 cm

Minimiallas: 128 l

Parvikoko: Haaremi (2-3 naarasta per koiras) tai naaraspainoitteinen parvi

Lisääntyminen: Naaras synnyttää eläviä poikasia

Ravinto: Hyönteissyöjä, ei etsi ruokaa altaan pohjalta

Sukupuolierot: Naaras tukevampi ja evät punavoittoiset, koiralla evät musta-punaiset, alaleuan koukku kookkaampi ja musta, koiralla eväsiitin

Lähteet:

Koukkunokkien kasvatuspäiväkirja osoitteessa <http://homepage.mac.com/nmonks/aquaria/halfbeakbreeding.html>

Markku Varjo, Akvaariokalat, AquaGeo 2007

Lisätietoa mm. American Livebearers Association -foorumi osoitteessa <http://livebearers.org>

Echinodorus 'Red Diamond' – Vesimiekkalajike 'Red Diamond'

• Teksti ja kuvat: Sanna Vihavainen

Tropicalan nettisivuilla osoitteessa <http://www.tropica.com/article.asp?type=aquaristic&id=634>, kerrotaan vesimiekkalajien ja lajikkeiden valitsemisesta Tropicalan valikoimaan. Samassa artikkelissa esitellään kaksi uusinta valikoimiin lisättyä vesimiekkalajiketta, E. 'Red Diamond' ja E. "Aquartica".

Käytän hyväkseni tätä ainoaa tiedon murusta, mitä mistään lähteestä olen onnistunut löytämään esitellessäni teille yhden hienoimmista vesimiekkalajikkeista, mitä olen akvaariossani kasvattanut.

'Red Diamond'-vesimiekkalajike on jaostettu Ukrainassa ja on ilmeisimmin tuoksuvesimiekan (*Echinodorus horemanii* 'Red') ja

Echinodorus x barthii -risteytys. Tulokseksi risteytyksestä syntyi kivasti akvaarion etualalle tai keskelle soveltuva pienehkö vesimiekkalajike. 'Red Diamond' on todellakin punainen timantti. Sen uudet lehdet hehkuvat hillityn pinkkeinä ja vanhoissa lehdistä on aika kiva tummanpunertava häivähdys keskivihreän

pohjaväriin päällä. Toinen hyvä juttu kasvilla värin lisäksi on koko. 'Red Diamond' kasvaa hädin tuskin 25 cm korkuiseksi. Lehdet suuntautuvat yläviistoon, jonka johdosta kasvista ei tule kovinkaan leveää. Se sopii siten yksittäin istutettuna mainiosti pienempäänkin akvaarioon väriläiskäksi. Suurempaan akvaarioon kannattaa taimia hankkia vähän enemmän, koska lajike ei tosiaankaan kasva kovin leveäksi.

'Red Diamond' -lajikkeen hoito on hyvin helppoa. Vaikeustaso on suurin piirtein samaa luokkaa kuin pantteri- tai amazoninvesimiekalla. Eli säilytetään valoisessa ja kosteassa ja ajoittain lannoitetaan juurille. ;) Uusia lehtiä 'Red Diamond' kasvattaa lehden parin viikkovauhdilla. Kukkavan se kasvattaa lähes taakuvarmasti viikon parin sisään siitä kun vanhoja lehtiä on karsittu. Kukkavana jää yleensä noin metrin pituiseksi, eikä haaraudu. Yhdestä kukkavanasta kasvaa korkeintaan kymmenkun-

ta taimia. Yleensä määrä jää johonkin 6 kpl tietämille. Tuskin on siis odotettavissa, että tästä muodostuisi amazoninvesimiekan tapainen "roskakasvi" mistä mieluummin pistää kukkavanan poikki, kuin yrittää saada taimia puoli-ilmaiseksi kaupan – eikä silti pääse kai-kista taimista eroon.

Kaikin puolin mukava vesimiekka on siis kyseessä. Suosittelen!

Vuotuinen HAS:in suurhuutokauppa

- Teksti: Alix Antell, Kuvat: Anna Rikkinen

Helsingin Akvaarioseura ry:n jokavuotinen suurhuutokauppa oli tänäkin keväänä suurmenestys. Paikalle ilmestyi porukkaa joka puolelta Suomea ja tänä vuonna myyntipöytiä oli ennätysmäärä. Meklareina toimivat Mari Kurki, Liisa Sarakontu ja Jouni Jaakkola, mutta kuten yleensä, oli aika taas loppua kesken tehokkaasta huudosta huolimatta. Marketissa riitti edelleen jonoa. Hämminkiä tuotti taas kerran ilmoittamattomat myyjät ja nopeasti loppuneet vissyvedet ja ihanat makeat leivonnaiset. Muuten huutokauppa sujui kuten huutokaupat yleensä - myytiin, ostettiin ja tavattiin akvaristituttuja.

Vastaanotto myöhästyi aamusta, joten jono oli aikamoinen.

SePa Shop

NL-Aqua

myyntipöytä á la rain-

Satek

*Ihmeteltävää tavaraa riitti huuto-
lavan reunalla jo aamupäivästä*

Ennen huudon alkamista oli auditorio jo täpösen täynnä ja lava notkui "lahjoja".

Jouni Jaakkola

Liisa Sarakontu

Mari Kurki

Kiiki74 kuvasi alkuosan huudosta videokameralla suoraan valkokankaalle jotta takimmaisiet rivit näkisivät paremmin, mutta projekti osoittautui aika hankalaksi hyötyyn nähden...

Huuda kuuluvammin!

Tämä on muuten aika iso puska!

Tämä ei. Mutta nätti se on!

*Lopultakin pussikasa
lavan reunalla alkoi
pienenemään. Paljoa
ei jäänyt myymättä
ja uskon, että jokai-
nen lähti tyytyväsenä
kotiin. Tai jatkoille.*

FISU 2008 Helsingissä 26.–27.4.

Sunnuntain luennoilla kuultua ja nähtyä

• Teksti: Marja Borchert Kuvat: Jouni Jaakkola

Huhtikuun lopulla Suomen Akvaarioliitto, Helsingin Akvaarioseura ja Ciklidistit järjestivät Pasilan Haaga-Heliassa mahtavan viikonlopun, jolloin oli mahdollista kuulla maailmankuulujen esitelmöitsijöiden luentoja. Olin maksanut lippuni sunnuntain luennoille hyvissä ajoin etukäteen varmistaen paikkani, vaikka osallistujien vähäisen määrän vuoksi lippuja olisi saanut kyllä paikan päältäkin.

Ensimmäinen esitelmä oli ainakin akvaarioharrastajien keskuudessa maailman tunnetuimman tutkimusretkeilijän, Heiko Bleherin, *Rare and fascinating fishes from Southern India*, jonka pohjana oli kuvakollaasi Bleherin keräilymatkalta Intiasta helmikuulta 2007. Bleher esitteli paitsi useita hienoja, Natasha Khardinan ottamia kuvia kaloista, myös paljon

intialaista kulttuuria ja uskonnollisia elementtejä, kuten temppeleitä ja pyhiä lemmiä. Monet kuvien kalalajeista ovat vielä tieteellisesti kuvaamattomia ja nimeämättömiä. Bleher on kyllä maineensa veroinen esitelmöitsijä, hänen innostuneisuutensa ja asiantuntevuutensa ei varmasti jättänyt ketään paikalla olleista kylmäksi. Edes videotykin ylikuumenemisesta

Heiko Bleher

johtuneet pienet tekniset ongelmat eivät latis-
taneet tunnelmaa.

Suomenvierailunsa yhteydessä Bleher
keräsi ensimmäistä kertaa myös suomalaisia
kalalajeja ja kävi Markku Varjon isännöimällä
tutkimusretkellä mm. Helsingin rannikolla.

Suomen "monnigurun", Pertti Rassin,
esitelmä oli 50 vuotta, 500 lajia, 5000 kuvaa
- poimintoja monneista. Nimi tulee siitä, että
Rassi on harrastanut akvaarioita ja monne-
ja pian 50 vuotta, pitänyt altaissaan n. 500
monnilajia ja monneista ottamistaan kuvis-
ta säilyttänyt n. 5000 kuvaa. Pääosissa Ras-
sin esitelmässä olivat odotetusti ripsimonnit,
imumonnit ja panssarimonnit. Hienojen kuvi-
en lomassa saimme kuulla hänen kokemuk-
siaan lajeista, joista osaa ei enää akvaario-
harrastuksen piirissä tavata. Rassi itse sanoo
esitelmänsä olleen flunssan vuoksi huonoin
aikoihin, mutta sain siitä paljon irti. Vaikka en
uskalautunutkaan juttusille Rassin kanssa,

sain kaipaamaani lisäpontta kasvavaa ripsi-
monniharrastustani varten.

Lounastauolla tutustuin Ciklidistit ry:n
toimintaan. Yhdistyksellä on satakunta jäsen-
tä, joista parikymmentä ns. aktiiveja. Nimensä
mukaisesti Ciklidistit on kirjoahvenharrasta-
jien yhdistys, mutta jäsenistä löytyy monen-
laisia akvaristeja; entisiä Monniklubilaisia ja
muuten vaan yhdistystoiminnasta tai kirjo-
ahvenista kiinnostuneita, kaikilla jäsenillä ei
ole edes akvaariota. Yhdistys ei kokoonnu ko-
vinkaan säännöllisesti, vuosittain toteutetaan
yleensä keväällä Tukholman matka ja loppu-
kesästä kokoonnutaan viikonlopuksi Tvärmin-
neen rentoutumaan ja vaihtamaan ajatuksia.
Muutamana vuonna yhdistys on tehnyt reissun
Saksaan akvaarioaiheisille messuille. Ciklidisti-
lehti ilmestyy kolme kertaa vuodessa.

Lienee sanomattakin selvää, että pois-
tuin paikalta Ciklidistit ry:n jäsenmaksu-kaava-
ke kourassa ja liityin yhdistykseen saman tien.

Pertti Rassi

Lounastauon jälkeen Marylandin yliopiston professori Kenneth McKaye näytti videoita Malawi-järven suojeluhankkeesta, jota myös Suomen WWF on mukana tukemassa. McKaye on maailman johtava kirjoahventen ekologian ja käyttäytymisen tutkija ja on tehnyt jo vuosia arvokasta työtä Malawi-järven endeemisten lajien ryöstökalastuksen hillitsemiseksi ja kalakantojen palauttamiseksi. Paikallisia opetetaan suojelemaan järveä ja saamaan elantonsa turismista tai kalankasvatuksesta kalastuksen sijaan. Jäin odottamaan hiukan enemmän McKayen omia havaintoja ja lisätietoa Malawi-järven kirjoahventen käyttäytymisestä, mutta onneksi videoissa näkyi paikallisten ihmisten lisäksi mielenkiintoista sukelluskuvaa kalojen luonnonmukaisesta elinympäristöstä.

Päivän viimeinen esitys oli hollantilaisen Väli-Amerikan kirjoahventen asiantuntijan ja tutkijan Willem Heijnsin *Breeding Central American cichlids at home*. Hän on erikoistunut suuriin kirjoahveniin, joiden pariutumista ja kutukäyttäytymistä hän on seurannut ja kuvannut jo vuosikymmenten ajan. Saimme nähdä mielenkiintoisen kuvakollaasiin eri lajien kutuväriytyksistä ja kudun hoitamisesta uiviksi poikasiksi sekä paljon neuvoja kirjoahventen viljelemiseen kotioiloissa.

Kaiken kaikkiaan päivä oli antoisa, tutustuin muutamaa uuteen kanssaharrastajaan ja sain paljon arvokasta tietoa suoraan maailman johtavilta asiantuntijoilta. Ehdottomasti yksi parhaista päivistä koko harrastukseni aikana. AW

Kenneth McKaye

Willem Heijns

PetExpo 2008

Helsingin Messukeskuksessa 26.-27.4.

- Teksti ja kuvat: Anna Rikkinen

Kansainvälinen lemmikitapahtuma PetExpo pidettiin tänä vuonna ensimmäistä kertaa. Menestys oli suuri, kävijöitä oli yhteensä yli 55 000 ja näytteilleasettajia lähes 100! Samalla sisäänpääsymaksulla oli mahdollista tutustua myös Messukeskuksessa pidettyihin Lapsi-messuihin ja pienoismallitapahtuma Model Expoon.

Kaksipäiväisen tapahtuman ohjelma oli monipuolinen, sisältäen mm. tietoiskuja, harrastus- ja eläinlajiesittelyjä sekä näyttelyitä. Lisäksi viikonlopun aikana esiteltiin mm. Suomen ensimmäiset terapia-alpakat ja -laamat.

Koska näin suurta tapahtumaa on lähes mahdoton edes sanoin kuvata, on parempi antaa kuvien puhua:

Suuresta messutilasta huolimatta ihmisiä tuntui riittävän joka kojulle.

Näyttelyt keräsivät paljon osallistujia sekä kiinnostuneita messuvieraita. Kuvassa hamsterinäyttely.

Myös usealle akvaristille tuttu Evira oli paikalla.

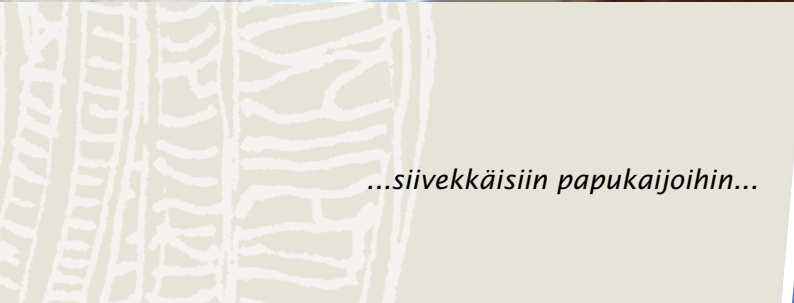
Näytteillä oli useita eläimiä suurista poneista...

...pieniin pupuihin...

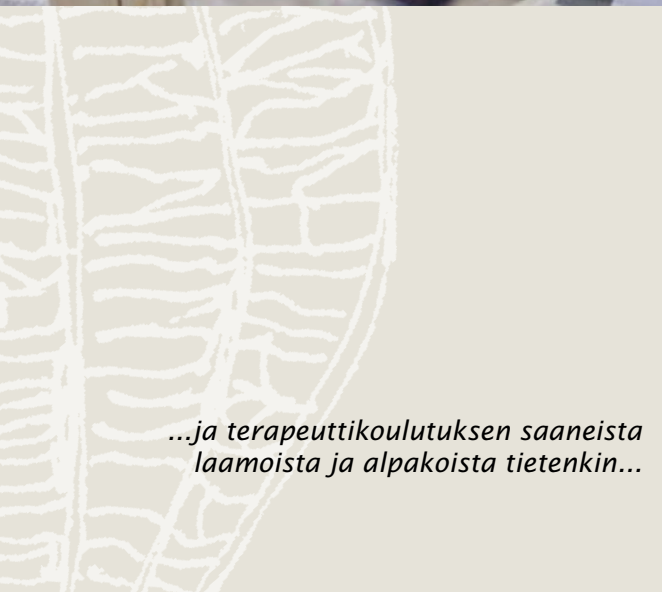
...karvattomiin herppeihin...

...siivekkäisiin papukaijoihin...

...vikkeliin fretteihin...

...ja terapeuttikoulutuksen saaneista laamoista ja alpakoista tietenkin...

...suomuisiin kaloihin. Kuvassa NL-Aqua upea malawiallas Helsingin akvaarioseuran osastolta.

Helsingin akvaarioseuran osasto altaineen oli luonnollisesti oikea vetonaula akvaristeille. Näytillä oli biotooppeja, sisustusaltaita, lajialtaita, seura-altaita ja erikoisempia lajeja. Akvaarioiden koot olivat muutamasta kymmenestä litrasta useaan sataan. Useat alan liikkeet ja harrastajat olivat panneet parastaan ja tehneet osastosta näyttävän ja kiinnostavan niin kokeelle harrastajalle kuin vasta-alkajallekin.

*Akvaariolinnan
labyrinttikaloja
Labyrinttiyhdistyksen osastolla*

Labyrinttiyhdistyksen altaita

Taidokasta kuviointia, lienee takana pitkänkin ajan koulutus?

Mustan veden allas aiheutti monissa messuvieraissa ihmetystä poikkeavalla ulkonäöllään. Asukkaat kuitenkin viihtyivät, altaassa mm. innolla kuteva neontetraparvi.

Lasten piirustusparkki piti HAS:laiset kiireisinä

Sukarapualtaan pieni sameusko tuonut mieleen humalan jälkitilan vai mistä tuo ylimääräinen K-kirjain lie tullut...

Reippaat sateenkaarikalat eivät olleet moksiskaan temppuilevasta lämmittimestä

Vaikka Leo jäi eläkkeelle Lemmikki-messujen jälkeen, ei osastolta puuttunut sitruunakirjoahvenia. Selvää show-ainesta, huomautkaa tyylikäs poseeraus kameralle.

SePa-shopin allas herätti kiinnostusta hienoilla lajivalinnoillaan

Blast from the past, allas lajivalintoineen aitoa antiikkia.

Koska kaikki mukava päättyy aikaan, täytyy joidenkin alkaa siivoamaan messutilaa messuvieraiden poistuttua... Ja toisten otettava siitä kuvia.

Kiitos kaikille PetExpoon osallistuneille harrastajille sekä ammattilaisille!

Akvaarion sisustuskilpailu

PetExpo-messujen yhteydessä järjestettiin akvaarioseurojen välinen sisustuskilpailu. Jokainen osallistunut seura sai sisustettavakseen Megaeläimen sponsoroiman 180-litraisen sisustusaltaan. Jokaisella seuralla oli myös mah-

dollisuus käyttää tarjottua suodatinta, lämmintä, taustakuvaa ja hiekkaa.

Messuvieraat pääsivät tuomaroimaan kahdeksaa kilpailuallasta. Alla voittajakolmikko:

Sija 3. Ciklidistit (46 ääntä)

Tyylikäs Victoriajärven ahvenallas toi Ciklidisteille kolmossijan.

**Sija 2.
Helsingin SEA LIFE (217 ääntä)**

SEA LIFE:n allas osallistui kilpailuun
ainoana merivesialtaana.

**Sija 1.
Helsingin Akvaarioseura (393 ääntä)**

Voiton vei upeasti sisustettu amano-allas.

Kilpailuun osallistuivat myös Helsingfors Akvarieförening, Tampereen Akvaarioseura, Lah-

den Akvaarioseura, Jyväskylän Akvaarioseura ja Labyrinttiyhdistys.

Tanganjika-ahvenia Helsingfors Akvarieföreningin tyyliin.

Vihreyttä, vihreyttä ja pieniä kiilakylkiä Tampereelta.

Lahden altaan kalat lainasi Faunatar.

Jyväskylän allas ja mahtava parvi kiilakylkiä.

Labyrinttiyhdistyksen altaassa uiskenteli komeita huulirihmakaloja.

Akvaarioiden sisustuksen kasaus tapahtui perjantaina. Purkamistoimiin päästiin sunnuntaina messujen virallisesti sulkeuduttua. Kun järjestysmiehet saivat kaitsettua messuyleisön (ja melkein pahaa-aavistamattomat kuvaajatkin!) hallista ulos, alkoi altailla kuhina. AW

Altaat tyhjenevät kasveista ja kaloista hetkessä.

Kuinka monta käsiparia näkyy kuvassa?

Yhden altaan materiaalit mahtuvat mutamaan pienen nyssykkään.

Piikkisilmien päiväkirja, osa 4.

Menetyksiä

Nyt ei naurata. Tai ei ole naurattanut muutamaan päivään, sillä yksi meistä kuoli. En minä eikä Jörkka, mutta yksi meistä. Ja se on ollut meille kova pala. Elämä ei ole ikuista!

Ollaan tässä pari päivää yritetty käsittää, että mitä oikein tapahtui. Näin suoralta sanottuna oikeastaan ei tapahtunut mitään. Ja kun tarkemmin ajattelee, niin kyllä tämä edesmennyt piikkisilmäveljemme, kyllä hän käyttäytyi sinä päivänä erityisen kummallisesti tai ainakin hetkeä ennen kuolemaansa.

Nimittäin me siinä ensin katsottiin, että yksi meistä lähti uintirundille. Meillä on tapana pitää sellaista matalaa profiilia ja yleensä ollaan täällä alaosassa, mutta tässä tapauksessa kaveri päätti lähteä nopeille kierroksille, kuin kiihdytysajoissa se meni laidasta laitaan veden yläosassa ja sitten lumpsautti yhden kuplan ja vajosi sen jälkeen kuin halko tai puutikku pohjaan eikä liikkunut enää sen jälkeen.

Siinä vaiheessa me ei oikein ymmärretty mitä edes oli vielä tapahtunut vaan naurettiin, että siinä kaveri otti vähän vauhtia ajan kuluksi, mutta kyllä me sitten aika pian tajuttiin, että sehän kuoli. Sitten Jörkka totesikin, että kaveri otti vauhtia päästäkseen autuaammille vesille, että ei sinne noin vaan mennä, että vauhdilla on mentävä.

Sitten me alettiin spekuloida, että miksi kävi niin kuin kävi. Että miksi se kuoli. Jotenkin me ajateltiin kaiken johtuvan yksinäisyydestä, kun meitä on seitsemän ja me ollaan sillä tavalla pariuduttu, että kaksi meistä on kivikossa, kaksi kuoren alla ja kaksi puun alla ja sitten yksi on ollut yksin siellä täällä.

Ja kun me keksittiin tämä yksinäisyysteoria, niin meidät valtasi valtava syyllisyys. Että minkälaisia piikkisilmiä me oikein ollaan, mitä me oikein ollaan piikkisilminä, kun päästetään kaveri sillä tavalla kuolemaan yksinäisyyteen.

Syyllisyyden karhea kieli on liponut alitajuntaamme jonkin verran, sillä kai olisimme voineet olla vähän huomautteisempia. Sitten me kyllä ajateltiin, että olihan tämä kaveri alun pitäenkin erilainen kuin me muut. Jotenkin erilainen vä-

ritykseltään ja jotenkin erilainen kuin me muut, että jos se oli sillä tavalla syntymäkipeä ja näin kuului tapahtuakin, että jospa se olisikin aiheetonta se meidän syyllisyys.

Ja sitten me harmiteltiin sitäkin ettei oltu annettu hänelle mitään nimeä, ei edes lempinimeä. Kuolla nyt nimettömänä! Niin me annettiin sille sitten nimeksi Ana, koska tämä kaikki tapahtui sinä aikana, kun me siirryttiin Digiaikaan. Kun se tikun näköinen analoginen lämpömittarikapistus hävisi ja tilalle tuli Digiversio. Niin siitä tämä nimi Ana.

Että näin täällä meillä päin. Annetaan toverille nimi vasta sen jälkeen kun se on kuollut. Hautajaiset eivät olleet kummoiset. Joku iso tumma varsi ilmestyi veteen ja noukki Anan kitaansa ja sen jälkeen sitä ei ole näkynyt. Emmekä tiedä mihin Ana joutui ja missä hän on tällä hetkellä, mutta ei siitä kuolemanjälkeisestä elämästä oikein mitään kukaan voi tietääkään.

Ehkä sen näkee sitten, kun itsestä aika jättää. Ja onhan niitä ollut puheita toiseen veteen joutumisesta. Siis onhan sitä kuultu kaikenlaisia huhuja, että mitä olisi sen jälkeen, kun uinnit on uitu. On kuultu juttuja valkoisen seinämän ympäröimään veteen joutumisesta, ja että siinä olisi vielä valoisaa, mutta sitten koittaisi pimeys ja liukuminen jonnekin muualle, jonnekin toiselle puolelle.

Onpa sitten kuulunut sellaistaikin, että joku olisi joutunut vedettömään pimeään paikkaan, vähän niin kuin tähän meidän hiekkaan täällä vedessä, mutta mustaan ja kuivaan. Mene ja tiedä mitkä jutut ovat tosia, mutta joka tapauksessa yksi meistä kulki joukostamme pois. Se on tuonut surua sekä elämän iloa.

Eihän sitä kukaan voi tietää mikä päivä on se viimeinen päivä, niin sitten sitä eletään tänään ilolla ja kiitollisuudella, että vielä saa eväillä näissä vesissä ja kirmata kavereiden kanssa ja kiusata vähän naapureitakin ja jännittää milloin vihreää herkkua eli kurkua ilmaantuu kotinurkille. Että vähän ollaan yritetty ajatella sillä tavalla, että elämä on kivaa tänään. Että päivä kerrallaan.

Vähän nuorenanahan se Ana lähti, mutta ehkä hänen muistoleen voisi lausua sellaiset sanat, että päivääkään en vaihtaisi pois. Ehkä hän eli onnellisen elämän. Ainakin näytti lähtiessä siltä.

Sari Mäki-Penttilä

© SV-78

Markku Varjo: Akvaariokalat AquaGeo 2007

Viime vuonna ilmestynyt Markku Varjon Akvaariokalat tuo kirjahyllyyn kauan kaivatun lisän, viimeinkin päivitetty akvaarioteos suomenkielellä. Omaan hyllyyni kirja saapui elokuussa, ja on sen jälkeen ollut varsin ahkerassa käytössä kun pieni kasvialtaani muuttui seura-akvaarioksi.

Kirja kerää yhteen yli 700 lajin kuvat ja lyhyet hoito-ohjeet selkeäksi kokonaisuudeksi. Kirjan alku on käytetty kalojen biologiaan ja perushoitoon. Jonka jälkeen päästään laji esittelyihin. Ennen yksittäisiä lajeja on kuvaus koko heimosta, esimerkiksi levinneisyyden luonnossa, ravinnon, lisääntymis-käyttäytymisen. Vaikka tämäkin teksti on varsin tiivistettyä saa siitä silti mielestäni kaiken tarpeellisen tiedon.

Hoito-osuudessa käydään läpi perustietoja kuten kalojen yhteensopivuutta, kotiuttamista sekä iänikuista kysymystä ”kuinka monta kalaa/minkä kokoiseen akvaarioon?” Uutena lisänä oli kuitenkin tarkempi kuvaus kalojen ruokinnasta, esimerkiksi ravintoaineista. Mikä olikin varsin mielenkiintoista luettavaa.

Aloittelevan akvaarioharrastajan kannattaa tämän kirjan lisäksi lukea esimerkiksi joku vanhemmista Varjon kirjoista joissa käydään läpi myös akvaarion perustaminen. Tämä kirja antaa kuitenkin päivitettyt ja varsin selkeät ohjeet kalojen perushoidon ja eri lajien yhteensopivuuden osalta.

Itse olisin kaivannut kirjaan tiivistelmän akvaarion perustamisesta ja kalojen sairauksista. Silloin kirjan alku olisi ollut täydellinen tiivistelmä aloittelevalle akvaristille. Sillä verrattuna vanhoihin kirjoihin kaikilla kaloilla oli viimein lähes riittävät minimisuositukset akvaarion koolle. Esimerkiksi leväbarbille oli annettu 240l vanhan 80l sijaan. Vaikka ymmärrettävää on että 350:neen sivuun ei voi kaikkea mahtua, eteenkin kun lajikuvaus vievät siitä melkein sen 300 sivua.

Kuitenkin jo harrastuksen aloittaneelle ihmiselle tämä on varsin toimiva lisä, mistä voi aina käydä tarkistamassa esimerkiksi litramäärät tai kalan koon kun suunnitellaan kalastoa vanhaan tai uuteen altaaseen. Positiivinen lisä kirjaan oli pieni osio selkärangattomista eläimistä. Kuten muutama vuosi sitten suuren suosion saaneista sukaravuista.

Mielestäni yksi paikka mistä tämä kirja pitäisi löytyä on jokaisen kaloja myyvän lemmikkiliikkeen omasta kirjahyllystä. Ehkä näin välttyttäisiin siltä että parvi tiikerinuoliaisia asuu alle sata litraisessa altaassa.

Kaiken kaikkiaan tämä on hieno näyte suomalaisesta ammattitaidosta jota Varjo on ollut luomassa yli 40 vuotta.

Taitelukalan ruokinta pikkupoikasesta vanhukseen

- Teksti ja kuvat: Sanna Vihavainen

Taistelukatat ovat ruoan suhteen pohjattomia kaivoja. Jos ruoka ei maita, on syytä huoleen. Terve taistelukala on nimittäin varustettu sellaisella ruokahalulla, että se pystyy syömään itsensä sairaaksi.

Kannattaakin pikkuisen katsoa mitä taistoleen tarjoaa ja kuinka paljon. Liika ruoka teettää pienille poikasille epämuodostumia (mm. kuoppainen selkälinja) ja aikuisilla taas ”ähkyä” mikä voi johtaa sairastumiseen ja ennenaikaiseen kuolemaan.

En muista mistä sen luin joskus kauan sitten, mutta ohje taistelukanan ruoan koosta yksinkertaisuudessaan jäi hyvin mieleeni: sopivan kokoinen ruokapala on yhtä suuri kuin taistelukanan silmä.

Tämän komistuksen massu on jo liian suuri.

Nettisivulla, mistä tuon ohjeen luin, ei mainittu mitään näiden sopivan kokoisten ruokapalojen määrästä. Ei kai, koska sen määrittäminen onkin ruokinnassa se kaikkein vaikein tehtävä.

Usein taistolle tekisi mieli antaa paljon enemmän ruokaa kuin mitä se tarvitsee. Kukapa voisi vastustaa ruokinta-aukosta tuijottavaa anovaa silmäparia?

Kukapa voisi vastustaa ruokinta-aukosta tuijottavaa anovaa silmäparia?

vaa silmäparia? Parempi pitää vaan ruokapurkin kansi tiukassa, koska silloin kun koirastaiston vatsa pullottaa ruokinnan jäljiltä, se on saanut liikaa ruokaa. Naarailla pömpöttävää vatsaa ei niin helposti huomaa, koska ne nyt ovat mädistä muutenkin pullollaan paitsi kudun jälkeen tietenkin vähän sutjakkaammassa kunnossa.

Tällä koraalla on sopiva kumpu.

Itse käytän 0,05 ml mittalusikkaa taistojen ruokaa annostellessani. Aikuiselle kalalle yksi hieman vajaa tai tasamitallinen päivässä on täysin riittävä määrä.

Vasta uimaan lähteneet taistelukalat ovat hyvin pieniä. Hyvin pienillä taistelukaloilla taas on äärettömän pieni silmä. Ruokakin pitää olla silloin äärettömän pientä.

Sopivan kokoinen ruoka alle viiden päivän ikäisille taistoille on niin pientä, että sitä ei

oikein ihminen erota ilman suurennuslasia.

Miten sitten sellaista ruokaa voi antaa poikasille mitä ei edes näe? No, pitää luottaa siihen että poikaset kyllä näkevät. Katsele mitä poikaset puuhailevat. Ne yleensä viettävät aikansa ruokaa napsien. Pieneliöstöä, mitä pikutaistot ensimmäisinä päivinään syövät kasvaa pitkin akvaarion pintoja. Ruokaa on silloin tarpeeksi, kun poikaset jaksavat olla kiinnostuneita akvaarion sisustuksesta. ►

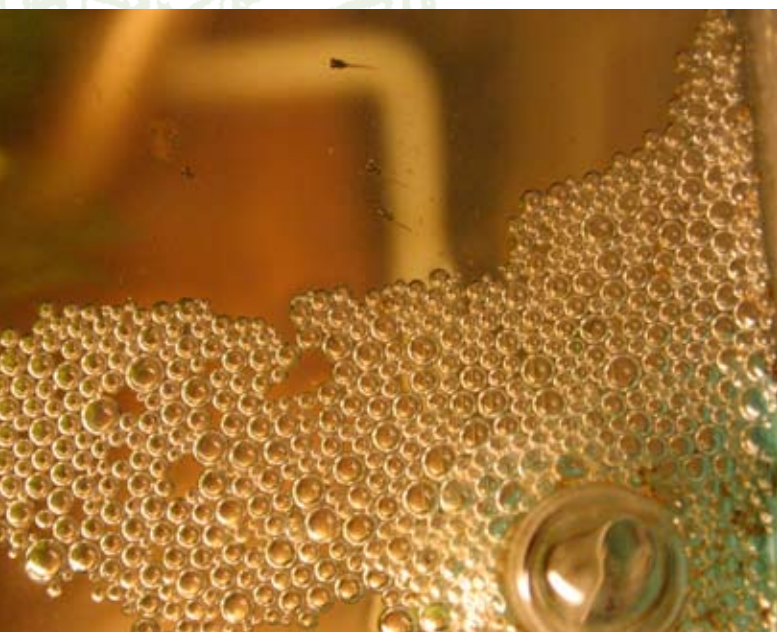
Sopivan pullea naaras.

Sutjakka naaras kudun jälkeen

Pieneliöstä kasvuun saa kivasti vauhtia ruokkimalla niitä muutamana päivänä ennen taistelukalojen kudettamista. Tuleva isä tais-
topienokaisille on yleensä siinä vaiheessa jo tässä samassa akvaariossa. Se vaikuttaa siihen millaisella ruoalla pieneliöstä ravitaan. Ruoan pitäisi olla silloin taistoukkelille liian pientä tai liian suurta, taikka muuten se ei todellakaan päädy pieneliöstön napaan. Liian suuri ei tule kysymykseen, koska sehän vaan pilaisi akvaa-

*Tässä kuvassa on juuri vaakasuoraan uimaan läh-
teneitä taistelukaloja. Vertaa niitä kuvan oikeassa
alakulmassa näkyvään normaalin kokoiseen lasi-
seen lämpömittariin.*

*2-viikkoiselle taistelukalalle vastakuoriutuneen
artemian nitistäminen ei ole mikään haaste.*

rion veden. Parempi laittaa liian pientä. Hyvä valinta on vaikka kalanruokapurkin pohjalle jäänyt jauhe johon lisätään pikkiriikkinen ripaus kuivahiivaa. Tätä jauhetta laitetaan akvaarioon pieni ripaus pari kertaa päivässä.

Silloin kun pieneliöstö ruokinta menee nappiin, kuhisee akvaarion pinnoilla paljon pientä vipeltäjää joita taiston poikaset sitten saavat jahdata ensimmäisen elinviikkonsa ajan.

Viikon ikään päästyään taistelukalan poikaset ovat riittävän suuria saalistaakseen vastakuoriutuneen artemian. Niitä kannattaa-
kin laittaa kuoriutumaan satsi joka toinen päivä. Artemialla menee vuorokausi kuoriutumiseen ja yksi erä on käyttökelpoista ravintoa poikasille kahden päivän ajan.

Lisäruoaksi poikasille voi antaa mikromatoja, mutta niitä ei kannata laittaa yhtään liikaa ellei ole kovin innostunut pohjan imuroimisesta päivittäin. Pohjalla pilaantuvat mikromadon raadot eivät sinällään ole poikasille vaarallisia, mutta ne saattavat aiheuttaa häiriöitä vatsaevien kehittymiseen. Pahimmassa tapauksessa pohjalla muhiva proteiinipitoinen mikromatokuona vie koko poikueelta vatsaevät, eivätkä ne enää koskaan poikasille kasva vaikka vesi olisi kuinka puhdasta.

Poikasille voi alkaa antaa kahden tai kolmen viikon iässä jo kuivamuonaa. Samalla voi lopettaa artemialla ruokkimisen. Aluksi poikaset varmasti protestoivat, eivätkä haluaisi koskea kuivamuonaan pitkällä tikullakaan. Routa porsaan kotiin ajaa ja taistelukalan poikaset kuivamuonan pariin jos ei parempakaan sapuskaa ole tarjolla.

Kuivamuonaa ei aluksi kannata tarjota kovin suuria määriä, koska poikaset eivät sille tule tekemään muuta kuin ehkä pikkuisen näykkivät, mutusteleivat suussaan ja sylkäisevät syömäkelvottomaksi todettuaan sapuskat pihalle. Muutaman päivän päästä ne kyllä tajuvavat, että artemiahanat ovat nyt lopullisesti kiinni ja jos aikoo elää, on parempi vaan luopua taistelusta ja hyväksyä kuivamuona. ►

Hikarin Micro Pellets, New Life Spectrumin Small Fish Formula tai Spectrum Grow ovat sopivan kokoista purtavaa taistelukalan poikasten ensimmäiseksi kuivamuonaksi. Vasemman puoleinen kasa kuvassa on Hikarin Micro Waferseja, mitkä sopivat aikuisille taistoille hyvin perusruoaksi. Kuvassa mittatikkuna mittasarjasta 1 ml mitta ja taistojen ruokaa annostellessani käyttämäni 0,05 ml mitta. Sopiva annos viikon ikäiselle poikueelle on 1 pieni kauhallinen kaksi kertaa päivässä.

O.S.I.:n 0,5 mm Red Tiny Bits on taistelukalan suuhun sopivaa sekä kokonsa että makunsa puolesta. Dupla Rinin M on melkein samantyylinen kuin RTB. Ainoa havaitsemani ero on Dupla Rinin hieman tummemman punainen sävy. Se myös kelpaa taistolle mainiosti.

Seran O-nipit tai Microgran ovat myös pikkupoikasille sopivankokoista ruokaa, mutta eivät ole jostain syystä pikkutaistojen mielestä ihan niin syömäkelpoista kuin Hikarin ja NLS:n ruoat. Cyclop-eeze pulveria voi myös vipata vähän poikasille silloin tällöin.

1 kk ikäinen taistelukala syö innolla Hikarin Micro Pelletsejä

Poikasten ollessa noin 2-2,5 cm pituisia, voidaan siirtyä pykälää suurempiin ruokarakeisiin. Se onkin sitten sitä kuivamuonaa, mitä ne voivat syödä koko loppuikänsä. Annostelu vaan hieman muuttuu kuukausien kuluessa.

Poikasten vatsat eivät saisi tulla ruokinnasta yhtään suuremmiksi, kuin mitä tässä kuvassa poikasilla on. Liika ruokinta saattaa aiheuttaa kasvaville taistoille kuoppaisen selkälinjan. Ruokintaa pitää heti vähentää huomattavasti jos selkälinjassa huomaa viikaa, koska tässä vaiheessa epämuodostuma ei ole vielä pysyvä.

Tämä 2 kk ikäinen taistelukala poika on ollut ruoka-aikaan kotona. Selkälinjassa on virhe niskan kohdalla ja vatsa aivan liian suuri.

Toki taistelukalaan uppoaa ihan mikä tahansa muukin ruoka, eikä tarvitse olla edes kalan ruokaa. ;)

Paremminkin sitä tosin saa valvottua taistonsa ravinnonsaantia kun sille mittaa päivittäin sopivan määrän sopivanlaatuista ruokaa.

Ruokintaa vähennettiin ja kahdessa viikossa selkälinjan virhe on melkein täysin hävinnyt.

Jos haluaa tarjota taistolle jotain joka kaupan hyllyltä löytyvää ja vielä sellaista mikä menee mukisematta alas, suosittelisin Tetra-Min Granules-ruokarakeita.

Elävällä ruoalla on hyvä piristää taiston arkea aina silloin tällöin. Kerran pari viikossa voi taistoa ilahduttaa pakastimesta sulatetuilla hyttysen toukilla (mustia tai valkoisia), aikuisella artemialla, surviaisen toukilla tai vähärasvaisesta kalasta veistetyillä taiston suuhun sopivilla lastuilla.

Taistelukala varmasti villiintyy tällaisesta ravinnosta, mutta yritä sinä pitää pää kylmänä äläkä ylikuori akvaariossa innolla kerjäävää taistoa. Taistolle olisi hyvä pitää päiväpaastoa elävällä ruoalla mässäilyn jälkeen.

Taistelukalan ruokinnassa haaste ei ole siinä, että saisi syötettyä niille riittävästi ravintoa vaan se ettei se söisi liikaa. Oikealla ruokinnalla hyöty on varmaan hyvin lähellä sitä mitä ruoka ihmisilläkin vaikuttaa elinikään. Sopivien geenien osuessa kohdalleen voi oikealla ravinnolla, sopivalla liikunnalla ja mukavilla ympäristöolosuhteilla voittaa kaksi kertaa pidemmän elämän. AW

Tetran Betta on tietääkseni ainoa Suomesta yleisesti saatava taistelukaloille erityisesti suunnattu ruoka. Tuotekehityksessä on kuitenkin mennyt jotain pieleen, sillä ainakaan meillä taistelukat eivät tähän pöperöön ole mitenkään järjestyttävän villeinä. Ehkä syynä on tuo koostumus.

Merivesiharrastajan Tukholma

- Teksti Katja Nieminen, Kuvat Katja Nieminen ja Jukka Merimaa

Mitäpä jos teksisitkin vähän erilaisen Tukholmanristeilyn? Tukholma, tuo länsinapurimme Ruotsin pääkaupunki, on pullollaan mielenkiintoista katsottavaa akvaristille, varsinkin merivesiakvaristille.

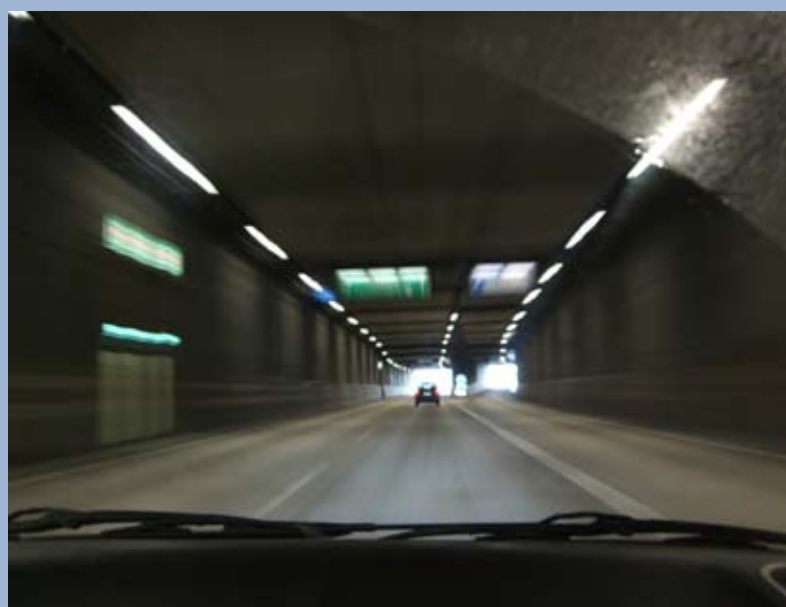
Tukholman ympäristöstä kohtuullisen ajomatkan päästä löytyy kolme merivesitavaraa myyvää liikettä; Triton Akvarium (entinen JR Akvarium), Korallrevet ja Akvarielagret. Lisäksi erittäin mielenkiintoinen yleisöakvaario Vattenmuseum. Hintataso on ruotsissa selvästi suomen tasoa halvempi ja valikoima laajempi. Auto ja 1-4 ihmistä perjantaina Tukholman ja sunnuntaina takaisin maksaa noin 250-300€ riippuen tarjouksista, eli jos matkassa on muu-

tama innokas akvaristi, tai on tarkoitus ostaa vähänkin enemmän, maksaa reissu itsensä helposti takaisin.

Esim. Viking Linen 'Päivä Tukholmassa'-risteily sopii loistavasti ostoskierrokseen kaupossa, tai visiittiin Vattenmuseumissa. Lähtö Helsingistä on klo 17.30 ja saapuminen Tukholmaan 9.40 paikallista aikaa (Viking Linen terminaali Tukholmassa on Stadsgården, Tegelvikshamnen).

Tästä alkaa reissu. Säästäväinen matkustaa Viking Linellä, joka on hiukan Siljaa halvempi.

Tukholma alitse kulkee matkaa jouduttavia tunnelleita. Navigaattorin kanssa reissatessa kannattaa ottaa huomioon signaalin katoaminen tunnelissa ja varmistaa jo ennen tunneliin ajoa, mistä liittymästä kuuluu ajaa. Tietullimaksut eivät koske turisteja, joten voit huoletta valita maksullisen reitin.

Aamulla Tukholmaan saapuvasta laivasta ehtii juuri sopivasti ajaa Korallrevetiin joka aukeaa lauantaan kymmeneltä.

Korallrevetissä tavara on kahdessa kerroksessa. Yläkerrasta löytyy makeanvedenvalikoima ja merivesielävää sekä ruokia ja tarvikkeita. Alakerrassa on lisää kala-altaita. Korallrevetin vah-

vuus onkin ehdottomasti ollut kalavalikoima, sekä erinomainen palvelu (sekä ruotsiksi että englanniksi). Lauantaan liikkeessä ei ole avaimisaikaan ollut kamalaa ryysistä. Lähes kaikki hinnat löytyvät helposti hinnastosta, jonka voi vaikka tilata ennen matkaa omaan meiliosoitteeseensa osoitteesta: korall.revet@swipnet.se

Näkymä yläkerrasta.

Korallrevet on ulkoapäin hyvin vaatimattoman näköinen paikka

Alakerran kalaosaston antimia

Korallrevetistä kannattaa ajaa Triton Akvariumiin, matkaa kertyy n. 50 km. Ajoaikaa kannattaa varata noin kolme varttia.

Triton Akvarium on Korallrevetiä suurempi ja monipuolisempi paikka, ja aikaa kannattaakin varata reilusti. Lauantaisin paikka on ollut melko täynnä asiakkaita ja omaa vuoroaan joutuu odotteleman, lisäksi hintoja joutuu kyselemään

myyjiltä, joka vie oman aikansa. Palvelua saa täälläkin sekä englanniksi että ruotsiksi. Tritonin vahvuus on sen mieletön korallivalikoima, sekä edullinen eläväkivi. Täältä löytyy yleensä myös erikoisuuksia, joista ei osannut edes haaveilla. Tässä kaupassa on riutta-akvaristilla olo kuin lapsella karkki-kaupassa :)

Jos aikaa vielä jää ennen laivan lähtöä, kannattaa poiketa myös Akvarielagretissa. Siellä merivesivalikoima on ollut melko vatimaton, mutta voi täältäkin tehdä löytöjä jos sattuu oikean aikaan paikalle. Makeanveden valikoima on erittäin kattava. Täältä saat myös akvaariot ja hiekat edullisesti.

Jos oma allas on jo täynnä ja haluaa shoppailun sijaan keskittyä ihailemaan kaloja ja muita vesieliöitä kannattaa tutustua Vattenmuseumiin. Vattenmuseum sijaitsee Djurgårdeinin alueella www.djurgarden.net/ jossa on akvaarion lisäksi paljon muutakin nähtävää. Alueelle pääsee bussilla, lautalla, raitiovaunulla, eikä Viking Linen satamasta ole urheiluhenkiselle mahdoton kävelymatkakaan.

Korallrevet Zoo

37 km länteen Viking Linen satamasta
Täppgatan 12
Södertälje
ma-pe 12-18, la 10-14, su suljettu

Triton Akvarium

18 km pohjoiseen
Viking Linen satamasta
Enhagsvägen 3
187 40 Täby
ma-pe 14-18
la 11-14, su suljettu
<http://www.tritonakvarium.se/>

Akvarielagret

9,5 km länteen Viking Linen satamasta
Lövåsvägen 40
16732 Bromma
ma-pe 10-19, viikonloppuisin: 10-15
<http://www.akvarielagret.se/>

Vattenmuseum

4,7 km Viking Linen satamasta,
sataman pohjoisella vastarannalla
Djurgården
Falkenbergsgatan 2
115 21 Stockholm
Ma suljettu, ti-su: 10.00-16.30
<http://www.aquaria.se/swe/start.html>

© Vattenmuseum

Näkymiä Vattenmuseumista.

© Vattenmuseum

Nyrkkeilysäkkejä ja vihellyssensoreita

Olen niin vannoutuneen ihastunut akvaarioharrastukseeni ja rakkaisiin kaloihini, että osoitaudun joskus hieman luulotautiseksi. Luulen kaikenlaista älykästä kaloistani, mitä oman perheen on suht helppo ymmärtää, koska kuulevat luonnoksiani ja selityksiäni päivästä toiseen, mutta minkä vieraat asettavat jo hieman kyseenalaiseksi. Ei kai nyt sentään, vieraat sanovat ja yrittävät tiputtaa minua maan pinnalle.

Liekö johtuu hiusten väristäni, mutta sain tässä taannoin päähäni alkaa viheltämään lujäänisesti aina joka kerta, kun annan kaloilleni ruokaa. Tiedän, että tätä lukiessa joku hykerlee, koska on samanlaiseen hölmöön toimintaan "syylistynyt." Kutsua nyt kalat viheltämäl-

lä syömään! Kuka sellaista keksisi, eihän niillä ole edes korvia. (Mutta kuulosta on!!!)

Vihellän edelleen kaloilleni. Se on meidän juttu tai minun juttuni. Nyt ollaan siinä vaiheessa, että kalat tulevat vihellyksen myötä aktiivisemmaksi, lähtevät liikkeelle ja koontuvat akvaarion kulmaan. Muun muassa tämä voidaan toki laittaa luulotautini piikkiin, mutta itse ainakin olen vakuuttunut vihellykseni vaikutuksesta.

Teoriani vahvistui tässä päivänä muutamana, kun Jope Ruonansuu vihelsi television sketsiohjelmassaan muuatta sävelmää, ja kalat reagoivat heti. Olin sekä mielissäni, että toki myös pettynyt. Osoittautuihan vihellysteoriani todeksi, mutta että omat rakkaat eväkkääni eivät erottaneet minun vihellystäni Jopen vihellyksestä. Pööh!

Sitten minulla on myös esittää nyrkkeilyssäkinäkemys. Tämä nyrkkeilyssäkkiteoriani meneekin ihan mielikuvituksen piikkiin. Itse olen vannoutunut säkin hakkaaja aina kun tulee ns. mitta täyteen ja on tarve purkaa ylimääräisiä paineita, mutta olen huomannut tuon saman piirteen ainakin punapääbarbeissa. Ne kun ovat luontojaan pääpunaista ja välillä ihan tosissaankin tulisilla hiilillä, niin ne ottavat mittaa tammenlelväruohosta. Kyllä vain!

Siis väitänkin, että tammenlelväruoho on punapääbarbien, sekä joskus leväbarbien ja jopa safiiritetrojen nyrkkeilyssäkki, sillä siitä otetaan todella mittaa. Ei muuta kuin vimmalla kimppuun ja iskuja ja palaset sinkoilevat! Yleensä tammenlelväruoho saa sen verran iskuja, että kaikki sen runsas kasvusto menee parempiin suihin. Eli siitä on jäljellä yleensä vain tynkä.

Olen laittanut tarjolle muuta vihreää purtavaa pelastaakseni tammenlelväruohon vihan purkauksilta, mutta tuloksetta. Salaattia, kurkkuja, kurpitsaa syödään toki yhtä innokkaana, mutta tammenlelväruoho on niille jokin psyykinen ”juttu” aivan kuin minulle katossa roikkuva nyrkkeilyssäkki. Se saa energiat virtaamaan.

Kalojen maailma avautuu akvaarioharrastajalle siis aivan omasta näkökulmasta, jota aivan ulkopuoliset eivät välttämättä aina tavoita. Monologit, tai siis omasta mielestäni dialogit, joita harrastan altaan luona aina silloin tällöin, ovat ulkopuolisin silmin eriskummallista kuultavaa ja katseltavaa. Minulle ne ovat kommunikointia kalojen kanssa ja kalathan vastaavat. Toki toki!

Sinä päivänä kun yritän opettaa kalojani viheltämään, niin voinen itsekin tunnustaa höyrypöisyyteni. Muuten viheltäminen on niistä asioita, jonka sisäistin lapsena ennen puhumaan ja kävelemään oppimista. Olin juuri tainnut oppia istumaan ja sitten vain istuskelin ja viheltelin pitkiä toveja menemään. Nyt siitäkin taidosta on hyötyä, voin kutsua kalani syömään!!!

Ja sitä paitsi olen innokas altaan kuvaaja ja toisinaan on kiva saada kuvia, jossa kalatkin näkyvät. Ei muuta kuin vihellystä ja safiiritetraparvi on yhtenä ryppäänä uimassa edes takaisin allasta. Waude!

Sari Mäki-Penttilä

